

ความโดดเด่นของนวนิยายจีน เรื่อง เมืองชายแดน
PROMINENCE OF THE CHINESE NOVEL “THE BORDER TOWN”

PROMINENCE OF THE CHINESE NOVEL “THE BORDER TOWN”

ដំណើរការ

ឃ្មេង (Ms. Ye Song)¹

อาจารย์ที่ปรึกษา

รองศาสตราจารย์สนธิ ลัตโยภาส²

ดร.ขวัญใจ กิจชาลรัตน์³

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ความโดดเด่นในองค์ประกอบสำคัญของนวนิยายจีน เรื่องเมืองชายแดน ของ เลียนจงเหวิน ได้แก่ ด้านโครงเรื่อง แก่นเรื่อง ฉาก ตัวละครและบทสนทนา ผลการวิจัยพบว่า มีความโดดเด่นปรากฏในองค์ประกอบสำคัญของนวนิยายเรื่องนี้คือ ความโดดเด่นในด้านโครงเรื่อง ได้แก่ มีโครงเรื่องสามโครงเรื่อง ประกอบด้วยโครงเรื่องใหญ่ซ้อนด้วยโครงเรื่องย่อยอีกสองโครงเรื่อง

ซึ่งมีลักษณะว่าโครงเรื่องใหญ่มองเห็นได้อย่างชัดเจน โครงเรื่องย่อยค่อนข้างจะคลุมเครือ ความโดดเด่นในด้านแก่นเรื่อง ได้แก่ มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับบรรพชนชาติ ความยุติธรรม และวัฒนธรรม ซึ่งเป็นทางออกของความขัดแย้งต่างๆ ในสังคม

ความโดดเด่นในด้านฉาก ได้แก่ ผู้ประพันธ์มักจะสร้างฉากที่เป็นรูปธรรมให้เป็นสัญลักษณ์ที่สามารถสื่อถึงความหมายที่เป็นนามธรรมอย่างหนึ่ง โดยไม่เฉพาะว่าเป็นสถานที่หรือเวลาเท่านั้น

ความโดดเด่นในด้านตัวละคร ได้แก่ ผู้ประพันธ์มีวิธจัดให้ตัวละครประกอบมีบทบาทน้อยออกมา ครึ่งสองครึ่งนั้นล้วนไม่ได้เอ่ยถึงชื่อ ซึ่งทำให้ตัวละครเอกปรากฏขึ้นมาให้เห็นอย่างเด่นชัด อีกทั้งตัวละครแต่ละตัวมีบุคลิกนิสัยที่แตกต่างกันอย่างมีชีวิตชีวา ทั้งนี้ทำให้ผู้อ่านจดจำตัวละครเอกได้ง่ายและประทับใจ ส่วนความโดดเด่นในด้านบทสนทนา นับว่ามีความเหมาะสมกับบริบทหรือฐานะของตัวละครตัวนั้นได้อย่างสมจริง และสามารถบ่งบอกถึงบุคลิกลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละตัวละคร ทั้งยังมีบทบาทเชื่อมโยงเนื้อเรื่อง ทำให้เรื่องสามารถดำเนินต่อไปได้อีกด้วย

คำสำคัญ : ความโดดเด่น, นวนิยายจีน, เมืองชายแดน

¹ นักศึกษา สาขาวิชาภาษาไทย หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

² รองศาสตราจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

³ อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

ABSTRACT

The purpose of this research was to study and analysis of the prominence of the Chinese novel “The Border Town” which written by Shen Congwen in plots, themes, scenes, characters and dialogue. The study found that : Prominence in the plots include a main plot and two sub plot in this novel, and these three plots can reflect the various conflicts in the society. Prominence in the themes Include theme about nature, theme about justice, and theme about culture, which are the way for solute the conflicts in society. Prominence in the scenes is that the author made the scenes which were abstract to show something is concrete, but not only as a place or time. Prominence in the characters is that the author created the characters in the noble less, and didn't mention the name of some characters who just appeared once or twice. This method made the characters can be seen markedly, and the characters had different personality, so they were lively. All these point made readers can remember the characters easily and be impressive. Prominence in the dialogue, for the dialogue in this novel were suitable for the context and the status of the characters, and can indicate the personality of the characters, also be the link of the content, move the plot along.

Keywords : Prominence, Chinese novel, The Border Town

บทนำ

วรรณกรรมเป็นงานเขียนรูปแบบหนึ่ง ซึ่งสะท้อนให้เห็นหลายด้านหลายมุมในสังคม และสามารถแสดงให้เห็นถึงชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนในสมัยนั้นอย่างเป็นภววิสัยเพื่อให้คิด ชี้นะแนวทาง ชวนนึกคิด หรือเตือนใจแก่ผู้อ่าน วรรณกรรมนั้นไม่ใช่ชีวิตจริงแต่เหนือกว่าชีวิตจริง บุคคลหรือเหตุการณ์ที่ปรากฏในวรรณกรรมนั้นล้วนมีลักษณะเด่นชัดหรือแหลมคมมากกว่า และสมบทบาทตามศิลปะของผู้แต่งมากกว่าบุคคลจริงหรือเหตุการณ์จริง

วรรณกรรมหรือวรรณคดีสามารถแบ่งแยกเป็นสี่ประเภท ได้แก่ ร้อยแก้ว ร้อยกรอง สารคดี และบันเทิงคดี และวรรณกรรมประเภท

ร้อยแก้วก็ยังสามารถแบ่งเป็นอีกหลายชนิด เช่น นิทาน นวนิยาย บทความ บทสนทนา เป็นต้น (วันเนา ฐิติน, 2530 : 7) ในชนิดของวรรณกรรมต่างๆ นวนิยายถือว่าเป็นประเภทหนึ่งที่ได้รับค่านิยมตั้งแต่ศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมา และต่างมีผลงานนวนิยายดีเด่นประพันธ์ขึ้นมา ด้วยนวนิยายย่อมต้องเขียนถึงบุคคลหรือเหตุการณ์ในสังคมใดสังคมหนึ่ง และมีจุดมุ่งหมายตรงที่จะเปิดเผยความขัดแย้งต่างๆ ในสังคมได้ และเมื่อเปรียบเทียบกับวรรณกรรมประเภทอื่นแล้ว จะเห็นได้ว่านวนิยายสะท้อนสังคมจริงได้กว้างขวางมากกว่า ละเอียดมากกว่าและอิสระมากกว่า

ในวงการวรรณกรรมจีนปัจจุบัน เส้นฉงเหวิน (Shen Congwen) ถือว่าเป็นผู้แต่ง

นวนิยายชั้นเอกที่มีชื่อเสียงซึ่งรอมมาจากหลูซุน (Lu Xun) (Jefferey C.KinKley, 2528 : 11) ซึ่งงานเขียนที่โด่งดังที่สุดของ เลื่อนฉงเหวิน ได้แก่ นวนิยายจีน เรื่อง เมืองชายแดน (Bian Cheng) (Shen Congwen, 2477) งานเขียนชิ้นนี้เคยได้รับเกียรติยศมากมายและได้แปลเป็นภาษาต่างประเทศหลายภาษาและเผยแพร่ไปยังประเทศต่างๆ ทั้งโลกตะวันออกและตะวันตก อีกทั้งยังได้รับคำชื่นชมจากนักเขียนที่มีชื่อเสียงหลายท่าน นวนิยายเรื่องนี้จึงมีความสำคัญต่อวงการวรรณกรรมจีน สำหรับโครงเรื่องของนวนิยายเรื่องนี้ วางเจิงฉี (2518, 14) กล่าวว่า “เป็นโครงเรื่องที่ซับซ้อนแต่ไม่ทำให้สับสน เรียบง่ายแต่ก็ไม่ขาดความประณีต” จางเสี่ยวฟาง (2553, 57) ได้กล่าวถึงแก่นเรื่องของนวนิยายเรื่องนี้ว่า “โลกของเมืองฉางตั้งที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องนี้ เป็นช่องว่างที่เต็มไปด้วยสุนทรียภาพที่มาจากปรัชญาลัทธิเต๋าที่เรียบง่ายและสุจริตอย่างสูง” และจูกวางเฉียน (2532 : 122) กล่าวถึงแก่นเรื่องอีกด้านหนึ่งว่า “วรรณกรรมเรื่อง เมืองชายแดน ได้เปิดเผยความทุกข์และหตุที่ซ่อนอยู่จิตใจสำนึกของชนกลุ่มน้อยที่อ่อนไหว ซึ่งเคยถูกกดขี่มาเป็นเวลานาน” ส่วน หลิงหยี (2528, 266) มีคำวิจารณ์ถึงฉากในนวนิยายเรื่องนี้ว่า “งานเขียนของท่านเลื่อนฉงเหวินมีลักษณะในการจัดฉาก ได้แก่ บุคลิกภาพและชะตากรรมของแต่ละตัวละครย่อมเกี่ยวพันกับฉากที่เป็นธรรมชาติ”

สำหรับตัวละคร หม้อเหยียนได้กล่าวไว้ว่า “เหตุผลที่งานเขียนของท่านเลื่อนฉงเหวินทำให้ผมรู้สึกซาบซึ้งใจนั้น นอกจากมีภาษาที่เต็มไปด้วยเสน่ห์แล้ว ยังมีตัวละครอีกมากมายที่ทำให้ผมประทับใจมาก”

ในด้านบทสนทนา หลีไห่หลิง (2552, 25) ได้กล่าวถึงลักษณะของบทสนทนาในนวนิยายเรื่องนี้ว่า “เลื่อนฉงเหวินเป็นนักเขียนที่เลิศเลอ เขารู้จักความสำคัญของบทสนทนาเป็นอย่างดี...บทสนทนาในนวนิยายเรื่องนี้ต่างมีเอกลักษณ์ของตน ทำให้ตัวละครตัวนั้นได้ความสมบูรณ์และมีชีวิตชีวามากขึ้น”

ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ทำให้มองเห็นนวนิยาย เรื่อง เมืองชายแดน มีจุดเด่นทั้งในองค์ประกอบสำคัญต่างๆ และยังสะท้อนสังคมและวัฒนธรรมจีนที่ปรากฏในนวนิยายได้อย่างชัดเจน ผู้ประพันธ์เลื่อนฉงเหวินได้แสดงฝีมือการแต่งนวนิยายได้อย่างยอดเยี่ยม นวนิยายเรื่อง เมืองชายแดน เป็นนวนิยายชั้นเอกของจีน มีคุณค่าอย่างสูงด้านวรรณศิลป์ แต่ยังไม่มีความใดๆ ได้ศึกษาวิจารณ์ถึง ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาและวิเคราะห์ความโดดเด่นของนวนิยายเรื่องดังกล่าวให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความโดดเด่นในองค์ประกอบสำคัญของนวนิยาย เรื่อง เมืองชายแดน ของ เลื่อนฉงเหวิน

วิธีดำเนินการ

ขอบเขตของการวิจัย

สำหรับขอบเขตการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนด 2 ประเด็นดังนี้

1. ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

นวนิยายจีน เรื่อง เมืองชายแดน ประพันธ์โดยเลื่อนฉงเหวิน เมื่อ พ.ศ.2477

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ความโดดเด่นในด้านองค์ประกอบ
สำคัญของนวนิยาย ได้แก่

- 2.1 โครงเรื่อง
- 2.2 แก่นเรื่องหรือแนวคิด
- 2.3 ฉาก หรือบรรยากาศของเรื่อง
- 2.4 ตัวละคร
- 2.5 บทสนทนา

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวม ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการด้วยวิธีวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) โดยศึกษาจากหนังสือนวนิยายจีน เรื่อง เมืองชายแดน และหนังสือตำราวิจารณ์วรรณคดีและวรรณกรรม รวมถึงเอกสารงานวิจัยที่วิเคราะห์หรือวิพากษ์วิจารณ์นวนิยายจีน เรื่อง เมืองชายแดน ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการอ่านวิเคราะห์เพื่อนำสาระที่ได้มาสังเคราะห์ความโดดเด่นในองค์ประกอบสำคัญของนวนิยายจีน เรื่อง เมืองชายแดน และนำเสนอผลการศึกษากับพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis)

ผลการศึกษา

จากผลการศึกษาและวิเคราะห์ความโดดเด่นในองค์ประกอบสำคัญของนวนิยายจีน เรื่อง เมืองชายแดน ผู้วิจัยพบว่า

1. **โครงเรื่อง** โครงเรื่องของนวนิยายจีน เรื่อง เมืองชายแดน มีโครงเรื่องสามโครงเรื่อง โดยมีโครงเรื่องใหญ่ซ้อนด้วยโครงเรื่องย่อยอีกสองโครงเรื่อง ได้แก่ โครงเรื่องใหญ่คือ ความรักระหว่างนางเอกซุ้ยซุ้ยและพระเอกโหนซ่ง ส่วนโครงเรื่องย่อยได้แก่ 1) ความรักระหว่างพ่อแม่ของซุ้ยซุ้ย 2) ความรักที่เทียนปาวมีต่อซุ้ยซุ้ยและเรื่องการสมรสของโหนซ่ง ซึ่งมีลักษณะว่าโครงเรื่องใหญ่เห็นได้อย่างแจ่มชัด

และโครงเรื่องย่อยจะค่อนข้างคลุมเครือสองโครงเรื่องย่อยดังกล่าวนี้มีบทบาทเสริมให้โครงเรื่องใหญ่ได้สมบูรณ์ และทำให้โครงเรื่องใหญ่มีความเด่นชัด

2. **แก่นเรื่อง** ในนวนิยายจีนเรื่องนี้ ผู้ประพันธ์เจตนาที่จะสื่อแนวคิดของลัทธิเต๋าที่ทำให้ชีวิตดีงาม ได้แก่ ความคิดที่มนุษย์และธรรมชาติเป็นหนึ่งเดียวกัน และความคิดที่นับถือความยุติธรรม และมีความคิดเห็นที่แนวคิดของลัทธิเต๋าดังกล่าวอาจเป็นทางแก้ไขความขัดแย้งต่างๆ ที่ปรากฏในสมัยนั้นได้ โดยเฉพาะความขัดแย้งระหว่างวัฒนธรรมฮั่นและวัฒนธรรมม้ง และสื่อถึงความปรารถนาที่ให้อวัฒนธรรมดังกล่าวที่แตกต่างกันสองวัฒนธรรมนั้นต่างมีการปรับปรุง เข้าหากันอย่างลงตัว ซึ่งเป็นทางที่ทำให้ชุมชนภายใต้สองวัฒนธรรมนั้นอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข

3. **ฉาก** ในนวนิยายจีนเรื่องนี้ ผู้ประพันธ์มักจะสร้างฉากที่เป็นรูปธรรมให้เป็นสัญลักษณ์ที่สามารถสื่อถึงความหมายที่เป็นนามธรรมอย่างหนึ่ง แต่ไม่เน้นเฉพาะเป็นสถานที่หรือเวลาเท่านั้น ซึ่งมี 3 ฉาก ที่มีลักษณะดังกล่าวอย่างโดดเด่น ได้แก่

3.1 ฉากที่เกี่ยวกับแม่น้ำ สื่อถึงแก่นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติ คือความคิดที่มนุษย์และธรรมชาติเป็นหนึ่งเดียวกัน

3.2 ฉากที่เกี่ยวกับต้นหูเสือ สื่อถึงความรักระหว่างนางเอกซุ้ยซุ้ยและพระเอกโหนซ่ง

3.3 ฉากที่เกี่ยวกับเจดีย์ขาว สื่อถึงสิ่งที่ดีงามของวัฒนธรรมม้ง เช่น วิถีชีวิต ประเพณี และจริยธรรมของชาวม้ง เป็นต้น

3.4 ฉากที่เกี่ยวกับเทศกาลแข่งเรือมังกร เป็นสัญลักษณ์ที่จะเกิดการเปลี่ยนแปลงของชีวิตซุ้ยซุ้ย

4. ตัวละคร ผู้ประพันธ์มีวิธีในการจัดตัวละครเป็นอย่างดี ได้แก่ จัดให้ตัวละครที่ดำเนินเรื่องมีน้อย ส่วนตัวละครที่ออกมาเพียงครั้งสองครั้งนั้นล้วนไม่ได้เอ่ยชื่อ ซึ่งทำให้ตัวละครเอกในนวนิยายเรื่องนี้ปรากฏขึ้นมาให้เห็นอย่างเด่นชัด อีกทั้งตัวละครในนวนิยายเรื่องนี้ต่างมีบุคลิกนิสัยที่แตกต่างกันอย่างมีชีวิตชีวา ทั้งนี้ทำให้ผู้อ่านจดจำตัวละครได้ง่ายและประทับใจ ซึ่งตัวละครในเรื่องมีอยู่ดังนี้

4.1 นางเอกซุ่ยซุ่ย มีบุคลิกภาพที่ไร้เดียงสาและมีจิตใจบริสุทธิ์ ชอบเก็บความรู้สึกในใจ

4.2 พระเอกโหม่งซ่ง มีบุคลิกภาพที่ไม่ชอบพูดขอบคุณ มีความสามารถและฉลาดเฉลียว มีความอดทนสูง กล้าหาญและดูแลใส่ใจผู้อื่น

4.3 ปู่ของซุ่ยซุ่ย มีบุคลิกภาพที่มีเมตตา ซื่อสัตย์และมีน้ำใจ

4.4 เทียนปาว มีบุคลิกภาพที่ตรงไปตรงมาเหมือนพ่อของเขา อีกทั้งยังหัวแข็งและไม่ยอมแพ้ แต่มีนิสัยชอบบ่มปามและไม่ละเอียดยรอบคอบ บางทีก็พูดจาหยาบค้าย

4.5 ชุ่นชุ่น มีบุคลิกภาพที่ซื่อตรงเข้มแข็ง มีน้ำใจและมีความเด็ดขาด

4.6 พวกลูกเรือ มีบุคลิกภาพที่อดทน ซื่อตรงและหยาบค้าย

4.7 พวกโสเภณี มีบุคลิกภาพที่มีความจริงใจจนบ้าหลงไหลต่อความรัก และแสวงหาความรักจริงและชีวิตที่ดีงามอย่างอาลัยตายอยาก

5. บทสนทนา

บทสนทนาในนวนิยายเรื่องนี้มีลักษณะดังนี้

5.1 มีความเหมาะสมกับบริบทหรือฐานะของตัวละครตัวนั้นได้อย่างสมจริง

5.2 เป็นไปอย่างมีชีวิตชีวา บ่งบอกถึงบุคลิกลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละตัวละคร

5.3 มีบทบาทเชื่อมโยงเนื้อเรื่อง ทำให้เรื่องสามารถดำเนินต่อไปได้

อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

อภิปรายผล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการอภิปรายผลดังประเด็นต่อไปนี้

1. **โครงเรื่อง** นิยายเรื่องนี้มีโครงเรื่องสามโครงเรื่อง โดยมีโครงเรื่องใหญ่ซ้อนด้วยโครงเรื่องย่อยอีกสองโครงเรื่อง ซึ่งมีลักษณะว่าโครงเรื่องใหญ่เห็นได้อย่างแจ่มชัดและโครงเรื่องย่อยจะค่อนข้างคลุมเครือ ด้วยเหตุผลว่า นวนิยายเรื่องนี้มีขนาดกลาง ไม่ยาวมากนัก จึงไม่สะดวกที่จะสร้างโครงเรื่องซับซ้อนมากที่มีโครงเรื่องใหญ่สองโครงเรื่องหรือมีโครงเรื่องย่อยที่มากกว่าสองโครงเรื่อง ถ้าจะสร้างโครงเรื่องที่ซับซ้อนในนวนิยายขนาดกลาง อาจปรากฏว่าโครงเรื่องแต่ละโครงเรื่องไม่สมบูรณ์ เรียบง่ายเกินไปหรือโครงเรื่องย่อยอาจยุ่งกับโครงเรื่องใหญ่ที่แท้แล้วผู้ประพันธ์เส้นฉงเหวินชอบประพันธ์เป็นนวนิยายขนาดสั้นและขนาดกลาง แต่ประพันธ์นวนิยายขนาดยาวเป็นจำนวนน้อยซึ่งเขามีชุดนวนิยายขนาดสั้นตีพิมพ์เป็นจำนวน 30 กว่าชุด แต่มีนวนิยายขนาดเรื่องเดียวที่ได้ตีพิมพ์ ได้แก่ เอลิซผจญภัยในแดนประเทศจีน (กงหงและหวางกั๋วหยง, 2550) ในนวนิยายเรื่อง ไฟ ของเส้นฉงเหวิน มีบทสนทนาระหว่างตัวละครบทหนึ่งที่ได้พูดถึงการประพันธ์นวนิยายขนาดสั้นว่า “พวกเขาไม่เคยเข้าใจถึงการเขียนนวนิยายขนาดสั้น มันยากแค่ไหน” (เส้นฉงเหวิน, 2479) ซึ่งสะท้อนถึงท่าทีที่เส้นฉงเหวินมีต่อการประพันธ์นวนิยายว่า เขาจะพยายามพิชิตสิ่งที

ยากนักในการประพันธ์นวนิยายเพื่อให้งานเขียนของตนมีคุณภาพมากขึ้น

2. แก่นเรื่อง แก่นเรื่องของนวนิยายเรื่องนี้ ได้แก่ แก่นเรื่องเกี่ยวกับธรรมชาติ หมายถึงความคิดที่มนุษย์และธรรมชาติเป็นหนึ่งเดียวกัน และแก่นเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรม กล่าวคือ ความคิดที่มนุษย์ควรจะทำอะไรซึ่งกันและกัน และแก่นเรื่องที่เกี่ยวกับวัฒนธรรม ได้แก่ ความปรารถนาที่ให้วัฒนธรรมดังกล่าวที่แตกต่างกันสองวัฒนธรรมนั้นต่างมีการปรับปรุงเพื่อเข้ากันอย่างลงตัว ซึ่งเป็นทางที่ทำให้ชุมชนภายใต้สองวัฒนธรรมนั้นมีความสุข แนวคิดทั้งสามอย่างนี้ย่อมเกี่ยวกับประสบการณ์ของเส้นฉงเหวิน ซึ่งเขาเกิดในชนบทของมณฑลหูหนานที่เป็นเขตล้าหลังในสมัยนั้น ได้สัมผัสชีวิตในชนบททุกวัน อายุประมาณ 20 ปี จากบ้านไปอยู่ปักกิ่งซึ่งเป็นเมืองหลวงของจีนที่เจริญเพื่อลองวิถีชีวิตที่แตกต่างจากวิถีชีวิตเก่าหลังจากนั้นเขาก็ไม่กลับไปอาศัยอยู่บ้าน แต่ไปอยู่ที่เมืองใหญ่ เช่น เมืองเซี่ยงไฮ้ เมืองชิงเต่า เมืองคุนหมิง เป็นต้น ซึ่งเขามักจะแสดงความคิดเห็นที่เกลียดชังวิถีชีวิตในเมืองใหญ่และชื่นชมวิถีชีวิตในชนบทในงานเขียนของเขาเอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของลัทธิเต๋า และเขายังมีทั้งเชื้อสายชนเผ่าม้ง ชนเผ่าญี่จี้และชนเผ่าฮั่น (หลิวหงทาว, 2545 : 85) เขาเคยเผชิญกับการเลือกวัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อยหรือวัฒนธรรมของชาวฮั่นมาก่อนแล้วหรือกำลังเผชิญอยู่จึงแสดงแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งของวัฒนธรรมสองวัฒนธรรมดังกล่าว

3. ฉากและตัวละคร ในนวนิยายจีนเรื่องนี้ ฉากที่สำคัญมีอยู่ 3 ฉาก ได้แก่ ฉากที่เกี่ยวกับแม่น้ำ ฉากที่เกี่ยวกับต้นหูเสือ ฉากที่เกี่ยวกับเจดีย์ขาว และฉากที่เกี่ยวกับเทศกาล

แข่งเรือมังกร ส่วนตัวละครหลัก ได้แก่ นางเอก ชู่ชู่ พระเอกโหมซ่ง ปู่ของชู่ชู่ เทียนปาว ชุ่นชุ่น พวกลูกเรือ พวกโสเภณี ฉากดังกล่าวย่อมเป็นฉากที่ผู้ประพันธ์เส้นฉงเหวินได้เจอกันบ่อยในช่วงที่ใช้ชีวิตอยู่ในชนบทในมณฑลหูหนาน ซึ่งมีแม่น้ำสายหนึ่งที่ไหลไกลจากบ้านและเส้นฉงเหวินมักจะไปว่ายน้ำในแม่น้ำสายนี้ และในตัวละครหลักมักจะทำงานเกี่ยวกับแม่น้ำ เช่น ครอบครัวของชุ่นชุ่นทำงานในบริษัทเดินเรือรวมถึงโหมซ่งและเทียนปาว ปู่ของชู่ชู่และชู่ชู่เป็นคนขับเรือ และลูกเรือยังใช้ชีวิตทุกวันบนแม่น้ำ ดังที่เส้นฉงเหวิน (1934 : 168) กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างแม่น้ำและงานเขียนของเขาเองว่า “ถึงแม้ผมจะจากแม่น้ำสายนั้นไปแล้ว แต่เรื่องในนวนิยายของผมมีส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นอยู่ข้างแม่น้ำ นวนิยายของผมที่รู้สึกพอใจเองนั้น มักจะใช้แม่น้ำหรือเรื่องเป็นฉากเบื้องหลัง บุคลิกนิสัยของตัวละครที่ผมได้สร้างขึ้นนั้น ซึ่งเป็นตัวละครที่อาศัยอยู่ข้างแม่น้ำล้วนเป็นบุคลิกนิสัยที่ผมเคยเจอเคยเห็นเอง ส่วนบรรยากาศที่ค่อนข้างโศกเศร้าในนวนิยายของผม ก็ได้รับอิทธิพลจากบรรยากาศที่อับอวมืดครึ้มที่ผมเคยเจอกันเป็นประจำในช่วงที่ผมอยู่บ้านนั่นเอง” ด้วยเหตุผลนี้ผู้ประพันธ์จึงสร้างตัวละครที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวและมีชีวิตชีวาได้

4. บทสนทนา ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ตัวละครในนวนิยายเรื่องนี้มีลักษณะอย่างมีเอกลักษณ์และมีชีวิตชีวา บทสนทนาซึ่งเป็นตัวที่สามารถบ่งบอกถึงบุคลิกนิสัยของตัวละครนั้นจึงมีลักษณะเดียวกันกับตัวละคร ได้แก่ มีเอกลักษณ์และมีชีวิตชีวาเช่นกัน ทั้งนี้ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาแล้วข้างต้นด้วยว่า ผู้ประพันธ์เส้นฉงเหวินคุ้นเคยกับลักษณะบทสนทนาของบุคคลเดิมที่ถูกสร้างขึ้นเป็นตัวละคร จึงสามารถ

แต่งบทสนทนาที่เหมาะสมกับบริบทหรือฐานะของตัวละครตัวนั้นได้อย่างสมจริง และบทสนทนาที่แต่งขึ้นนั้นก็สามารถมีชีวิตชีวาได้บ่งบอกถึงบุคลิกลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละตัวละครได้อีกด้วย ซึ่งผู้ประพันธ์ไม่หลีกเลี่ยงที่จะกล่าวถึงบทสนทนาที่หยาบคาย สำหรับข้อนี้ เส้นฉงเหวิน (2551 : 297) ได้แสดงท่าทีที่มีต่อการแต่งบทสนทนาว่า “ภูมิปัญญาของผมนั้นควรได้เรียนรู้มาจากชีวิตเอง แต่ไม่ได้มาจากบทสนทนาที่ไพเราะในหนังสือเล่มใดๆ” ด้วยท่าทีดังกล่าว บทสนทนาที่มีทั้งไพเราะทั้งหยาบคายนั้นได้ปรากฏในงานเขียนของเส้นฉงเหวินโดยส่วนมากไม่เฉพาะปรากฏในนวนิยาย เรื่อง เมืองชายแดนเท่านั้น (อุจิ่งเฟิง, 2551)

จากการอภิปรายผลดังกล่าว ผู้วิจัยสรุปความได้ว่า ความโดดเด่นในองค์ประกอบสำคัญของนวนิยายจีน เรื่อง เมืองชายแดน ย่อมเกี่ยวพันกับผู้ประพันธ์เส้นฉงเหวินมีประสบการณ์ชีวิตมากมายและมีท่าทีที่ถูกต้องหรือเป็นทางบวกต่อการการประพันธ์นวนิยาย

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาและวิเคราะห์ความโดดเด่นของนวนิยายจีน เรื่อง เมืองชายแดนของเส้นฉงเหวิน ผู้วิจัยได้ศึกษาและวิเคราะห์เฉพาะในองค์ประกอบสำคัญ ได้แก่ โครงเรื่อง แก่นเรื่อง ฉาก ตัวละครและบทสนทนา ซึ่งมีข้อเสนอแนะสำหรับผู้อ่านนวนิยายเรื่องดังกล่าว ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลวิจัยไปใช้

ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถใช้ในการวิเคราะห์งานเขียนของผู้ประพันธ์เส้นฉงเหวินเรื่องอื่นๆ ได้อีก

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยต่อ

2.1 ควรมีการศึกษาและวิเคราะห์นวนิยายของเส้นฉงเหวินเรื่องอื่น เช่น นวนิยายเรื่อง เชียวเฉียว ซึ่งมีความคล้ายคลึงกันกับนวนิยาย เรื่อง เมืองชายแดน ด้วยแนวการวิเคราะห์ในการศึกษาและวิเคราะห์ความโดดเด่นของนวนิยาย เรื่อง เมืองชายแดน

2.2 ควรมีการศึกษาและวิเคราะห์เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของนวนิยายของเส้นฉงเหวินในองค์ประกอบต่างๆ

2.3 ควรมีการศึกษาและวิเคราะห์นวนิยายไทยแนววิถีชีวิตของชาวบ้าน เช่น คำพูน บุญทวี

2.4 ควรมีการศึกษาและวิเคราะห์นวนิยายแนววิถีชีวิตของชาวบ้านเชิงเปรียบเทียบระหว่างจีนและไทย

เอกสารอ้างอิง

- กงหงและหวางกุ้ยหยง (龚宏, 王桂荣 Gong Rong, Wang Guirong). วรรณกรรมจีนร่วมสมัย (现当代文学). เล่มที่ 1. Jilin : Jilinwenshichubanshe, 2009.
- จางเสี่ยวฟาง (张小芳 Zhang Xiaofang). **สุนทรียภาพในทางนิเวศวิทยาที่มาจากลัทธิเต๋าในนวนิยายจีน เรื่อง เมืองชายแดน.** (《边城》世界的道家生态美). Shanxigaoengxuexiaoshehuikexexuebao. 24, 280 (February, 2010) : 114.
- วันเนา ฐิติน. **วรรณคดีเบื้องต้น.** ปัตตานี : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี, 2530.
- เหลินจงเหวิน (沈从文 Shen Congwen). **เมืองชายแดน (边城).** Shanghai : Shanghaishenghuoshudian, 1935.
- เหลินจงเหวิน (沈从文 Shen Congwen). “ไฟ (灯)”. Xinyue. 3, 2 (February, 1930) : 12, 1930.
- เหลินจงเหวิน (沈从文 Shen Congwen). “ความสัมพันธ์ระหว่างงานเขียนของผมและแม่น้ำ (我的写作与水的关系)”. Woyuwenxue. 1, 13 (July, 1934) : 168, 1934.
- เหลินจงเหวิน (沈从文 Shen Congwen). **อัตชีวประวัติของเหลินจงเหวิน (从文自传).** Beijing : Beijingshiyuewenyi chubanshe, 2008.
- หลิงหยี่ (凌宇 Ling Yu). **เหลินจงเหวิน : การสืบเสาะแสวงหาความหมายแท้จริงของชีวิต (沈从文:探索 “生命” 的底蕴).** Hunan : hunanrenminchubanshe, 1985.
- หลี่ไห่หลิง (李海玲 Li Hailing). **การแปลที่ดีคือเมื่อได้ยีนบทสนทนาแล้วรู้ว่าตัวละครใดเป็นคนกล่าว : วิจารณ์การแปลบทสนทนาในนวนิยาย เรื่อง เมืองชายแดนเป็นภาษาอังกฤษ (译憾莫过于使听其言而不知其真人: 兼评《边城》人物对话的翻译).** Kaoshi zoukan. 10, 20 (June, 2009) : 25, 2009.
- อู๋จิ่งเฟิง (吴正峰 Wu Zhengfeng). **การศึกษากระบวนการประพันธ์ของเหลินจงเหวิน (沈从文创作研究).** Hunan : Hunan shifan daxue, 2010.
- Jefferey C.KinKley. **The Odyssey of Shen Congwen.**Palo Alto : Stanford University Press, 2530.